

nu at have fundet en god Udvei. Man be-
 skjæftigede ham med den Art Plantning, der
 foreløbigt kun laa for som en Prøve, men som,
 hvis den lyffedes, vilde have en stor alminde-
 lig Betydning, selv om den kostede en heel
 Deel, og man fik derved Anledning og Paaskud
 til at bevilge denne Mand en aarlig Sum af
 Tusend Daler, som Alle, saavidt jeg kan huske,
 dengang ansaae for at være for høi for selve
 Arbeidet. Man var sig bevidst, at det var
 Noget, som, saa at sige, var afmaalt med den
 enkelte Mands Liv, et Liv, der efter Naturens
 Lov ikke kunde være særdeles langt. Nu kom-
 mer den Tid, hvor der skal skiftes; nu fore-
 ligger dette Spørgsmaal for første Gang, førend
 en Ny bliver ansat — der kan nemlig ikke i
 dette Dieblis være ansat en Ny med Løn. —
 og Spørgsmaalet bliver altsaa: Skulle vi nu
 strax, da en Ny bliver ansat, gaae til det hele
 Omfang af denne Løn, som under de Omstæn-
 digheder, jeg her har omtalt, har været givet
 mere af personligt Hensyn, end for Sagens
 Skyld, eller skulle vi som Begyndelsesløn blive
 indenfor Grændserne idetmindste af en saadan
 Sum, som vi maae sige os selv allerede er
 meget betydelig for Den, der desforuden for
 sine Forretninger har frie Rejsendgifter og
 Diæter? Det er derfor min fuldeste Over-
 tydning, at vi vilde gjøre meget uflogt, om vi
 strax gavede forlangte 1,000 Rbd. Rei, behold
 de 400 Rbd. i Reserve til en senere Tid; husk
 paa, hvorledes Redningsinspecturen stadigt er
 voxet og forlanger at voxer hyderligere. Jeg kan
 ikke sige, om Træplanteuren kan faae den samme
 Bøghylst, men vi ere ikke sikre derimod. Der-
 imod ere vi sikre, naar vi beholde de 400 Rbd.
 i Kassen og kun give de 600 Rbd.; thi skulde
 da Bøghylsten, Lyften til at stige, komme om
 4—5 Aar, kunne vi tage de 200 Rbd. og lægge
 til, og senere igjen om 4—5 Aar, naar det
 Bøghylst hyderligere skulde være tiltagen, kunne
 vi atter tage 200 Rbd. og saaledes tilfredsstille
 det altid stigende Dnsse. Derfor siger jeg:
 Lad os begynde med Lidet og stige til lidt Mere;
 dette, troer jeg, er en mere nøgtern og en mere
 simpel Maade at gaae frem paa.

Det ærede Medlem fra Beile Amts Ste
 Valgfreds (Eckardt) lagde megen Vægt paa, at
 den Sum blev bevilget, som Udvalget har fore-

flaaet nægtet til Veterinair- og Landbohøjskolen,
 for at anvendes til, saavidt jeg veed, Indkjøb
 af Agerdyrkningsredskaber eller andre lignende
 Gjenstande paa den engleste Industrindstilling,
 og det ærede Medlem ansøgte i denne Anled-
 ning Noget, som saa hyppigt bliver ansøgt, naar
 Sager af den Art komme for, nemlig, at Land-
 hovirksomheden her i Landet er saa betydelig,
 at der bør gjøres Noget for den. Hertil vil
 jeg svare: Er Landhovirksomheden her i Landet
 saa betydelig, og er der virkelig Mange ved
 Landvæsenet, der bringe Noget ud af dette Land-
 væsen, og som kunne være istand til at benytte
 disse Redskaber, der saaledes kunne komme der-
 fra, da maa jo den Sum, hvormed der her er
 Spørgsmaal, for at kunne sende en Mand til
 England, kunne reises med Lethed, og kan
 den ikke reises af dem selv med Lethed, saa
 ligger deri et flaaende Beviis for, at den ikke
 bør gives. Denne Maade, stadigt at friste Folk
 til at henvende sig til Staten, for at den skal
 gaae i Tøiet og virke for dem, er urigtig, og
 at lade den mindste Skomager her i Landet
 hvide sin Skjærv, for at de mere Velhavende ved
 Landbedriften, de større Landbesiddere, Forpag-
 tere etc. ikke, skulle komme til at give nogle
 Daler ud dertil, er, jeg kunde næsten sige, syn-
 digt, og jeg synes, at Pengene maae trykke en-
 hver Mand i Lommen, naar han veed, at han
 kræver en halv Skilling der, hvor den neppe
 er at finde, blot for at fyldestgjøre sin Be-
 hagelighed, sin Nytte eller for at tilfredsstille
 enkelte Mænds Dnsse om at komme til at see
 denne Udstilling og komme til at kjøbe Noget
 paa den. Det er ganske vist, at Enhver, som
 seer Landbohøjskolen og ikke tillige seer, at de
 store Landbesiddere for en væsentlig Grad bære
 Udgifterne til den, maa komme til at tvivle
 om, at der virkelig her er nidkjære Bedrifts-
 mænd ved Landvæsenet, og han maa komme til
 at tvivle om, hvorvidt det virkelig er ramme
 Alvor med vor hele Landvæsenbedrift og dens
 Betydning. Nu staaer imidlertid engang denne
 uhykkelige Grindring om vor Mangel paa Dyg-
 tighed til at hjælpe os selv, men lad os nu
 ikke gaae videre, lad os ikke give flere Penge
 ud, ikke den mindste lille Skilling for Land-
 væsenets Skyld; lad Landvæsenet her i Landet
 give det første Exempel paa at kunne holde sig